

Com en una pel·lícula: «El meu Fill, el meu estimat»

Amb el seu baptisme al Jordà, Jesús surt a trobar tots els homes i els obre el camí cap al seu Pare. El primer dia de ministeri el Senyor revela l'estil amb què ve a redimir-nos: prenent els nostres pecats i compartint l'amor de Déu per cadascú.

19/08/2022

El poble d'Israel s'agita: hi ha un profeta nou. Feia segles que no ressonava la veu de Déu amb aquesta força a la terra de Judà. Per això, la gent s'estremeix i s'apropa a Joan, el Baptista: «Anaven a trobar-lo gent de Jerusalem, de tot Judea i de tota la regió del Jordà» (*Mt 3, 5*). Podem representar davant nostre l'escena a vista d'ocell. A la llunyania veiem la ciutat de Jericó, envoltada de palmeres. I una cinta platejada, el riu Jordà, que creua pel mig d'un desert sec i rocós. És fàcil suposar que la gent s'amuntegaria a la riba, perquè lluny de la frescor de l'aigua la calor es tornaria insuportable. Allà, aquella multitud escolta el missatge senzill de Joan: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop» (*Mt 3, 2*). Sobre els cors d'aquella gent no pesa el cansament del camí ni l'ardor del sol: el que els pesen són els pecats.

Llàgrimes amargues

La paraula de Joan travessa l'esperit d'aquesta gent que repassa en la seva consciència totes les faltes contra Déu. En la ment d'alguns d'aquests, jueus pietosos que coneixien a fons l'Escriptura, la veu de Joan els recordaria les dels antics profetes. De la mateixa manera que Jonàs va anunciar als ninivites, en termes molt durs, la necessitat de penedir-se i de tornar a Déu, Joan Baptista reclamava així una conversió genuïna. Els jueus arremolinats a la vora del Jordà pensarien, potser, com els antics habitants de Nínive: «Qui sap si Déu es repensarà, es calmarà el seu enuig i no morirem!» (*Jon 3, 9*).

Aquests homes, que se saben pecadors, no s'acontenten amb un penediment intern, per molt sincer que sigui. Els crema dins el dolor dels seus pecats, i per això s'apropen un a un al profeta i «confessen els seus pecats» (*Mt 3, 6*). El que mai no haurien dit a altres persones, ho

confiaven a aquell desconegut,
perquè en ell veien un home de Déu.
Molts d'aquests, en confessar-se,
plorarien amb llàgrimes tan ardents i
amargues com aquell desert.
Llàgrimes que es barrejarien amb
l'aigua del riu, en la qual el profeta
els submergia completament i els
batejava.

Joan predicava «un baptisme de
conversió per al perdó dels pecats»
(Mc 1, 4), però bé sabia ell que
aquesta aigua no podia arribar fins a
l'ànima per netejar-la. Ells sols no hi
podien fer res més, confiaven en la
promesa de Déu que deia:
«Reconcilieu-vos amb mi i jo em
reconciliaré amb vosaltres» (Mt 3, 7).
S'hi reconciliaven tant com podien, i
tant de bo Déu s'estigués fixant en la
seva aflicció i els portés la salvació!
Així ho desitjaven ells, i així també
els ho prometia Joan, que els omplia
de consol: «El qui ve després de mi és
més fort que jo, i jo no soc digne ni

de portar-li les sandàlies. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc» (Mt 3, 11). Un Esperit i un foc que els permetessin començar de nou. El poble es penedia, plorava els seus pecats i els confessava, i se submergia en l'aigua suplicant al Senyor que fes el miracle de guarir els seus cors. Déu estaria escoltant el seu lament?

Complir tota justícia

Lluny del centre de l'escena hi ha un home que escolta les paraules de Joan. Ens el podem imaginar assegut sobre una pedra, amb la capa sobre el cap per defensar-se de la força del sol. La seva atenció es dirigeix també a la gent que l'envolta. Es fixa en els seus rostres plens de dolor i d'esperança. I va més enllà. Amb el seu esperit penetra també els seus cors i coneix el que hi ha dins.

Aquest home és el Verb etern «per ell tot ha vingut a l'existència, i res no hi

ha vingut sense ell» (Jn 1, 3). El Verb que en la plenitud dels temps «s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres» (Jn 1, 14). Revestit de la nostra condició, igual en tot a nosaltres menys en el pecat, atén el clamor silenciós d'aquests esperits penitents.

Jesús s'aixeca de la pedra i s'apropa a la fila que espera el seu torn per fer-se batejar. Tot i que no té cap pecat, se situa entre els pecadors, com un més. Es mostra així «solidari amb nosaltres, amb la nostra dificultat per convertir-nos, per deixar els nostres egoismes, per desprendre'ns dels nostres pecats, per dir-nos que si l'acceptem en la nostra vida, ell és capaç d'aixecar-nos de nou i conduir-nos a l'altura de Déu Pare».^[1] I una vegada arribat a la vora del riu, es treu la capa i avança fins a Joan, que espera al mig de l'aigua.

Probablement el Baptista hauria somiat amb el moment en què es

trobaria Jesús. Cert és que de nens els dos cosins —el fill d'Isabel i el fill de Maria— s'haurien vist en diverses ocasions, però d'això ha passat molt de temps. Ara bé, el que segurament no s'esperava Joan era retrobar-lo en aquesta situació, per això es va sobresaltar, com ja va fer al ventre de la seva mare: «Soc jo el qui necessita ser batejat per tu, i tu vens a mi!» (*Mt 3, 14*). Joan ha orientat tota la seva vida a preparar el camí a Crist: la seva oració al desert, la seva penitència rigorosa, la seva predicació ardent... És ell, Joan, el que necessita rebre el baptisme de Crist, i no al revés! Però el Senyor, el mira als ulls i respon segur: «Deixa'm fer, ara. Convé que complim d'aquesta manera tot el que Déu vol» (*Mt 3, 15*). Aquesta frase pertany al gènere de les expressions enigmàtiques que Nostre Senyor fa servir i que ens deixen perplexos. A què es refereix amb “complim

d'aquesta manera tot el que Déu vol”?

Sovint relacionem la justícia amb la severitat. És veritat que la justícia pot ser severa quan és necessari, però per a Déu justícia i misericòrdia són el mateix. Per al Senyor és de justícia atendre la demanda d'aquests cors afligits que busquen el perdó de Déu. Complir tota justícia vol dir realitzar la justificació dels pecadors. Que Déu és just significa que és lleial, que compleix la seva paraula i que concedeix el perdó a qui es penedeix: «Desfeu-vos de totes les vostres infidelitats, renoveu el vostre cor i el vostre esperit. Poble d'Israel, per què hauríeu de morir? A mi no m'agrada la mort de ningú —oracle del Senyor Déu. Convertiu-vos i viviu!» (Ez 18, 31-32). Ha arribat el moment de complir les antigues profecies. Amb el baptisme de Crist acaba el temps de les promeses, perquè comença el temps de fer-les realitat.

Joan, obedient, bateja el Senyor com si fos un més. El submergeix en les aigües, i en fer-ho «el cel s'obrí» (Mt 3, 16). L'aigua en què els jueus havien deixat els seus pecats, té un significat profund: Crist baixa al més profund de la misèria humana — representada a l'aigua— per obrir a tothom el camí cap al Pare. Des d'aquell moment, l'aigua en què se submergeix es barreja amb el cel que s'obre i comunicarà la gràcia divina. S'ha inaugurat el Baptisme cristià, el que dona la vida eterna i perdona els pecats. Tota la justícia s'ha complert: ara els penitents poden ser batejats en Crist i quedar lliures de les culpes que els pesaven.

Una veu imperceptible

El primer dia del seu ministeri, després de trenta anys de vida oculta, Jesús revela l'estil amb què ha vingut a redimir-nos. «Ens diu que ell no ens salva des de dalt, amb una

decisió sobirana o un acte de força, un decret, no: ell ens salva venint a trobar-nos i emportant-se els nostres pecats. Així és com Déu venç el mal del món: baixant i fent-se'n càrrec. És també la manera en què nosaltres podem aixecar els altres: no jutjant, no insinuant què s'ha de fer, sinó fent-nos propers, compadint-nos, compartint l'amor de Déu. La proximitat és l'estil de Déu cap a nosaltres».^[2]—

Pel cel que s'ha obert, com per una fissura, Déu entra al nostre món: «Jesús veié l'Esperit de Déu que baixava com un colom i venia damunt d'ell. I una veu digué des del cel: “Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut” (*Mt* 3, 16-17)». Déu es revela en aquest instant amb claredat com a Trinitat Santa: Pare —en la veu—, Fill —en la carn assumida— i Esperit —en la figura del colom. Un únic Déu en una trinitat de persones.

No sembla que, tret de Joan, els jueus que hi ha presents percebin aquesta manifestació de Déu, però el miracle està fet i ja actua entre ells. Molt probablement aquells homes penitents no aspiraven a tant. Ells només esperaven el perdó dels seus pecats, però se'ls va oferir molt més: Déu no només els volia perdonar, els volia tenir a prop seu, introduir-los en el misteri de la seva Trinitat de persones, que fossin els seus íntims. «Déu Pare, un cop arribada la plenitud dels temps, envià al món el seu Fill Unigènit, perquè restablís la pau; per tal que, en redimir l'home del pecat, *adoptionem filiorum reciperemus*, fóssim constituïts fills de Déu, alliberats del jou del pecat, esdevinguts capaços de participar en la intimitat divina de la Trinitat».^[3]—

De vegades pot semblar que el misteri de la Trinitat és una cosa allunyada de la vida d'un cristià. Però tornant a l'escena del Jordà i

veient Jesús sortir de les aigües, recordem que també nosaltres vam sortir un dia de les aigües del baptisme, fets un amb Crist —fills en el Fill. També en aquell moment va descendir l'Esperit, amb la promesa de l'alliberament definitiu, de la mateixa manera que el colom va representar per a Noè la promesa d'una nova terra. I aquell dia va ressonar la veu del Pare sobre nosaltres. Una veu que no van sentir els que assistien al nostre baptisme, com tampoc no la van sentir els jueus llavors. Però una veu veritable que va dir de nosaltres, que ja estàvem units a Crist, «aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut». «Aquesta veu paterna, imperceptible a l'oïda, però ben audible per a qui creu, ens acompanya per a tota la vida, sense abandonar-nos mai. Durant tota la vida el Pare ens diu: “Tu ets el meu Fill, el meu estimat; tu ets la meva filla, la meva estimada”». ^[4]

Aquest miracle és a l'ànima de cada cristià en gràcia. En tot el que fem, allà on ens trobem i amb qui estiguem, hi anem amb Crist, ens inunda el seu Esperit i el Pare ens guarda. Tota la vida de pietat del cristià està orientada a fer que tinguem consciència d'això, que adquirim aquesta contemplació enmig de totes les nostres activitats. «El cor sent necessitat, aleshores, de distingir i adorar cada una de les Persones divines. [...] Volem beure en aquesta deu d'aigua viva. Sense rareses, al llarg del dia ens movem en aquesta font abundosa i clara de limfes fresques que brollen vers la vida eterna. Sobren les paraules, perquè la llengua no aconsegueix d'expressar-se; ja l'enteniment s'aquieta. Ja no es raona, s'esguarda! I l'ànima es posa a cantar un altre cop amb un càntic nou, perquè se sap també esguardada amorosament per Déu, tothora».^[5]—

[1] Benet XVI, Homilia, 13.I.2013.

[2] Francesc, Àngelus, 10.I.2021.

[3] *És Crist que passa*, núm. 65.

[4] Francesc, Audiència, 9.V.2018.

[5] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*,
núm. 306.

Miguel Forcada

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/com-en-una-
pel-licula-el-meu-fill-el-meu-estimat/](https://dev.opusdei.org/ca/article/com-en-una-pel-licula-el-meu-fill-el-meu-estimat/)
(06/08/2025)